

vodového rozsudku stačila by zjištěná nevěra rekurentky, jež nemůže vytýkati, že rozluka byla vyslovena též z viny jejího manžela, ježto jí to není na újmu. Všeobecnou výtkou, že se soudy nižších stolic nezabývaly ostatními jejími námitkami, rekurentka dovolací rekurs řádně neprovádí, neuvádějíc určitým způsobem, které námitky to jsou. Mohlo by jíti jen o námitku, že rozsudek rozvodový jest ve skutečnosti rozsudkem pro uznání, že manželské soužití její s jejím manželem nebylo ani za sporu o rozvod manželství přerušeno a že oba v něm pokračují i po vysloveném rozvodu a že rozvodový spor byl pouhou fikcí. Že rozsudek rozvodový není rozsudkem pro uznání a že způsob, jak manželé po něm žijí v jednom bytě, není manželským společenstvím, ke kterému se vyžaduje spolužití po rozumu § 44 obč. zák., uvedl správně již rekursní soud. Shora pak už bylo uvedeno, že nelze zkoumati, zdali doznání okolností tvrzených ve sporu rozvodovém bylo správným čili nic.

Čís. 13515.

Jde o případ § 1409 obč. zák., bylo-li nedílu nabyto způsobem odvozeným.

(Rozh. ze dne 9. května 1934, Rv I 657/32.)

Žalobkyně domáhala se na žalované zaplacení za zařízení vodovodu dodané V-ovi, od něhož žalovaná převzala nedíl. Procesní soud první stolice uznal podle žaloby, odvolací soud žalobu zamítl.

Nejvyšší soud zrušil napadený rozsudek a vrátil věc odvolacímu soudu, by o ní dále jednal a znovu rozhodl.

Důvody :

Není správný názor odvolacího soudu, že žalobkyně nemůže žalobní nárok opírat o převzetí dluhu podle § 1409 obč. zák., protože žalovaná nenabyla rolnický nedíl odvozeně, nýbrž originálně, přidělem přímo od Státního pozemkového úřadu. Tento názor nesrovnává se s tím, co i odvolací soud o nabytí přidělu žalovanou ve shodě s tím, co bylo zjištěno, uvádí. Práví totiž v napadeném rozsudku, že nedíl byl původně přidělen tchánu žalované Františku V-ovi, správně byl přidělen i tchýni Františce V-ové a že od nich nedíl se svolením Státního pozemkového úřadu převzala žalovaná. Tomu-li tak, nejde u žalované o nabytí nedílu způsobem originálním, nýbrž odvozeným, a to od manželů V-ových (§ 37 zákona přidělového), při němž nevystupoval Státní pozemkový úřad jako úřad přidělující, nýbrž jen jako úřad sprostředkující a jednání mezi manželi V-ovými a žalovanou schvalující. Nabytí nedílu žalovanou bylo soukromoprávním jednáním (srovnej rozhodnutí konfliktního senátu ze dne 5. června 1931 č. j. 714/31 a ze dne 7. prosince 1931 č. j. 758/31 uveřejněné ve sb. n. s. z roku 1931 I a V dodatek, nález nejvyššího správního soudu ze dne 5. dubna 1930 čís. 3180/30, uveřejněný v »Pozemkové reformě« v roku 1931 str. 52) a žalovaná nabyla nedílu soukromoprávně, zcizením se strany manželů V-ových (§ 37 příd. zák., § 1409 obč. zák.). Důsledkem toho nelze ručení žalované podle § 1409 obč. zák.

za závazky, k převzatému nedílu patřící, ač-li jsou i ostatní předpoklady tohoto ručení v uvedeném paragrafu stanovené splněny, odmítnouti. Podotknouti jest, že dluhy postihující nabyvatele podle § 1409 obč. zák. zůstávají týmiž, jakými byly za předchůdce, tedy v projednávaném případě zůstal by zažalovaný dluh osobním dluhem žalované a dluhem, kterým nelze bez svolení Státního pozemkového úřadu převzatý rolnický nedíl zatížit. Co se týče otázky, zdali jsou ony další předpoklady ručení podle § 1409 obč. zák. u žalované splněny, je nepochybné a sporu o tom nebylo, že zažalovaný dluh je dluhem patřícím k převzatému nedílu. Jde totiž o nedoplatek úplaty za zařízení čerpadla vodovodu, jež bylo na nedílu provedeno a dosud na něm je. Nedoplatek ten byl zde již v době převzetí nedílu, to jest 20. února 1928 a nelze přisvědčiti žalované, že se stal existentním teprve smírem ze dne 11. dubna 1929, uzavřeným mezi Františkem V-em a žalobkyní.

Čís. 13516.

Kdo byl propuštěn ze služby, jest povinen vykliditi služební byt, a to, i kdyby, jak má za to, propuštění nebylo důvodné.

(Rozh. ze dne 9. května 1934, Rv I 797/34.)

Žalobce domáhal se na žalovaném, hajném, vyklizení hájovny, ježto byl žalovaný ze služby propuštěn. Žalovaný namítal, že byl propuštěn bezdůvodně. Procesní soud první stolice žalobu zamítl, odvolací soud uznal podle žaloby. Důvody: Odvolatel se snaží dovoditi, že jest na tento případ použití ustanovení zákona ze dne 13. ledna 1914 čís. 9 ř. zák. o služební smlouvě osob ustanovených v hospodářských a lesnických podnicích ve službách vyššího druhu, t. zv. zákona o statkových úřednících. Než tento názor je nesprávný, poněvadž úkony lesního hajného vůbec a zejména i úkony žalovaného, jak jsou zjevné z tohoto sporu, nelze pokládati za služby vyššího druhu a nelze hajného považovati za úředníka. Nezbyvá tedy, než použití na souzený případ §§ 1162 a 1162 b) obč. zák., podle nichž služební poměr může býti rozvázán bez výpovědní lhůty z důležitých důvodů každou ze stran a podle nichž zaměstnanec, propuštěný zaměstnavatelem předčasně bez důležitého důvodu, má kromě nároku na náhradu jinaké škody smluvní nárok na plat za dobu, která musila projíti až do ukončení služebního poměru řádnou výpověď. Žalovaný vyvozuje svůj nárok na další bydlení v hájovně z bezdůvodného porušení služební smlouvy žalobcem. Než z uvedených právě zákonných ustanovení nelze tento jeho nárok odůvodniti, zejména nelze z nich dovozovati, že zaměstnanec po zrušení služebního poměru zaměstnavatelem má nárok na další užívání služebního bytu, nýbrž sluší tomu rozuměti tak, že se zaměstnancovo odškodnění vztahuje i na úbytek naturálních požitků, ale že je oprávněn požadovati náhradu a odškodnění jen v penězích. Může-li zaměstnavatel zrušiti služební poměr zaměstnance jednostranným projevem fakticky a s právními účinky, je neudržitelný právní názor žalovaného, že má přes to nárok na naturální poskytování bytu služebního, zejména, hledí-li se i k ustanovení § 1323 obč. zák., podle něhož je naturální ná-